

תת"ע (תל אביב) 431-09-24 - מדינת ישראל נ' הנדי הישאם

תת"ע (תל-אביב-יפו) 431-09-24 - מדינת ישראל נ' הנדי הישאםשלום תל-אביב-יפו

תת"ע (תל-אביב-יפו) 431-09-24

מדינת ישראל

נגד

הנדי הישאם

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה תל-אביב-יפו

[28.01.2025]

כבוד השופטת שירי שפר

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר הנאשם ביום 29.10.2024.
 2. הנאשם הורשע בהעדרו, בעבירה מיום 11.02.2023 של נהיגה כשברמזור אור אדום מעל 5 שניות, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה.
 3. בגזר הדין הוטלו על הנאשם עונשי קנס בסך 1500 ₪, ופסילה מותנית בת חודשיים למשך שנתיים.
 3. לטענת הנאשם, נודע לו אודות פסק הדין שניתן בהעדר רק ביום 01.12.2024 מפקידת בית משפט; הוא לא קיבל כל זימון לדין; החתימה על אישור המסירה אינה חתימתו; הוא כופר בביצוע העבירה והיגרם לו נזק כמפרנס יחיד בשל פגיעה ברישיונו.
 4. המאשימה התנגדה לבקשה וציינה כי הנאשם זומן לדין כדין - אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" והוא מהווה אישור מסירה כדין; נגזר דינו של הנאשם בהתאם למתחם הענישה הנוהג; הנאשם טען כי החתימה על גבי אישור המסירה אינה חתימתו - אך אישור המסירה חזר כלא נדרש וללא חתימת המקבל.
 5. דין הבקשה להידחות. להלן נימוקיי.
 6. אשר לטענת הנאשם כי לא התייצב לדין מאחר ולא קיבל זימון, - ההזמנה נשלחה כדין לכתובתו הרשומה של הנאשם וביום 17/09/24 חזר בציון "לא נדרש" - חזקת מסירה קמה והיא לא הופרכה.
 - ראו מדברי כב' הש' א' סטולר בעפ"ת (מרכז) 47217-06-24 אלעברה נ' מדינת ישראל מיום 04.12.2024 - "תמים דעים אני עם עמדת המשיבה, לפיה במקרים מסוג זה חלה חזקת המסירה. משנשלח הזימון בדואר רשום לכתובת במשרד הפנים, עובר הנטל למקבל ההזמנה שצריך להוכיח שזו לא הגיעה אליו שלא באשמתו. בענייננו אין מחלוקת כי הודעה נשלחה לכתובת שרשומה ברישום האוכלוסין. ראה לעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם לפיו "כאשר דוח העבירה, ההזמנה לדין או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים לא תעמוד לו ככלל טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו".
 - ככלל חזקת המסירה קמה 15 ימים מיום שנשלחה הודעה בדואר רשום למען הרשום ואין צורך להוכיח מסירה. ראו גם רע"פ 106/15 קריב. במקרה דנן אישור מסירה של דואר ישראל ואי דרישתו יש בו כדי לקיים את חזקת המסירה."
 7. בנוגע לטענת עיוות דין- הנאשם לא פירט את כפירתו, טענה סתמית אינה מבססת חשש לגרימת עיוות דין.
 8. אשר לחומרת גזר הדין - הוטל עונש הולם בגדרי המתחם - פסילה על תנאי וקנס בלבד.
 9. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו לביטול פסק דין כדבר בשגרה.
 10. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):
 - "לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".
 12. לאור כל האמור הבקשה נדחת.
- זכות ערעור כחוק.
- ניתנה היום, כ"ח טבת תשפ"ה, 28 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.